

store Indgrib i den personlige Frihed og søge at komme noget nærmere hen til de samme Regler, som gjælde udenfor Kjøbstæderne, det synes jeg ikke er saa forfæstelig. Der er tidligere under Forhandlingerne talt om det Spørgsmaal, hvorvidt det var nødvendigt at give Retten til Beværtningserhverv paa Tid, og det erede Medlem mente, at det ikke var alene paa dette Omraade, men for alle Embeder og Bestillinger, man skulde give Bevillingen eller Ansættelsen paa Tid; naar saa Embedsmanden ikke duede mere, saa afskedigede man ham. Jeg tror, det er et farligt Princip, men det skal jeg ikke nærmere ytre mig om. Jeg vil kun minde om den lille Slutningsbemærkning, som staar i Betænkningen, og som jeg tror er ganske træffende, nemlig at, naar man har en saadan Bevilling paa Tid og Manden gaar i Forsald — det kan træffe flere som Værts-huusholdere — og han da nødes til at standse sin Bedrift, afgaar han til Jattigvæsenet. Om Kommunerne maatte være mere tilbøielige til det, turde være tvivlsomt, dersom han er forsørgelsesberettiget i Kjøbstaden, og i Reglen vil vedkommende Forsørgelseskommune nok sørge for at holde ham paa Benene, indtil han har vundet denne Forsørgelsesret i Kjøbstaden. At benytte dette ustyldige Lovforslag til et lille Udfald imod de bedre Stillede, som drikke Vin, tror jeg ikke er helbdigt. Jeg skal slet ikke forsvare dem, der drikke Vin; men saa maa den erede Læser mindes, at, naar man tager Bondestanden og maaler, hvad der ved Gilderne drikkes enten af Vin eller Brændevin, kunne de to Ting veie op mod hinanden. Jeg kender i det Mindste Egne i Landet, hvor man f. Ex. ved Bryllupper holder Gilde i 2—3 Dage og konsumerer ganske overordentlig meget, og naar disse Exempler foreligge, kan jeg ikke se, at det, at de høiere Stillede, — thi Embedsmænd og den Slags have jo ikke Raad til Saadant — men altsaa, at de høiere Stillede gjøre et Middagselskab og drikke Vin etc., kan ansøres som Eksempel.

H. Rasmussen: Jeg antager, at den erede Ordfører, som nu satte sig, har overhørt, hvad jeg sagde, at vi hver i sin Kred skulle gjøre, hvad vi kunne, og dersom den erede Ordfører tror, at jeg mener om Bondestanden, at den er bedre i saa Henseende end nogen anden Stand, tager han feil. Jeg maatte være baade døv og blind, hvis jeg ikke havde set, hvad der foregaar blandt Bønderne, og naar den erede Ordfører ikke tror, at jeg haver Drif blandt Almuen lige-saameget som Drif i nogenformhelt anden Stand, tror han ogsaa feil. Nei, den erede Ordfører kan være overbevist om, at jeg i saa Henseende ser med de samme Øine paa det ene Sted som

paa det andet. Overfor den Bemærkning, hvor-med den erede Ordfører søgte at styrke Lovforslaget, nemlig, at Bevillingsmyndigheden endnu gjaldt for Landet, skal jeg bemærke, at, om han tror, at jeg nogensinde har billiget, at der i den Henseende var nogen Forskiel paa By og Land, saa tror han feil. Jeg har i rette Tid set det Skjæve i, at den ene Del af Landet skulde behandles saadan og den anden saadan; men det er vist ikke det erede Medlem ubekendt, hvad der væsentligst har bidraget til, at vi beholdt Bevillingsmyndigheden paa Landet, nemlig at man har anset Kommunerne paa Landet for at være for smaa og ikke dygtige nok til at se ret i de Sager, og ved Siden deraf har sparet paa Polititilsynet. Men dette, at man saaledes paa Landet endnu opretholder den extraordinære Bevillingsmyndighed paa dette Omraade, er ingen Bestyrtelse for, at vi nu skulde gaa tilbage og atter indføre den samme Bestemmelse for Byerne, som blev afskaffet ved Næringslov af 1857, der ikke alene paa Beværtningssomraadet, men med Hensyn til det hele Laugsvæsen indførte Bestemmelser, hvorved denne Veien og Bragen af Personer skulde fastes overbord. Altsaa, denne Veien og Bragen af Personer og Diskussioner i et Byraad, om den eller den skal have Lov til at udøve en vis Næring, er jeg bestemt imod. Der er en anden Side af denne Sag, som vil gjøre, at dette Lovforslag for en stor Del vil forleile sin Hensigt, efter min Mening, navnlig med Hensyn til de smaa Byer. Man maa huske paa, at de smaa Byer leve ikke af Bybefolkningen, men for Størstedelen af Landbefolkningen, og det skulde være et forunderligt Byraad i en lille Kjøbstad, som ikke skulde have Tilbøielighed til at modtage al den Overflod, som Kjøbstaden ogsaa ad den Vej kunde skaffe sig fra de Landboere, som søge Byen. Det vil vist være længe, inden en saadan lille Kjøbstad vil gaa til at afflatte sine Værts-huse i Lighed med de større Byer. Det vil vist slet ikke finde Sted med Hensyn til Byer, der ligge ude i Landet og kunne have et meget stort Opland, et meget større Opland end flere af de største Byer. Der vil man sikkert ikke komme til at indskrænke sit Værts-hushold, idet man gaar ud fra, at det i denne som i andre Henseender er godt, at der indflyder Gøvinst til Byen og Byens Næring. Hvorledes jeg end ser paa dette Lovforslag, saa mener jeg, at det er af den Slags Foranstaltninger, som ikke ville udrette store Ting.

S. Pedersen: Det kom gjentagne Gange frem i den erede sidste Læzers Foredrag, baade sidste Gang og forrige Gang han havde Ordet, at det, som for ham var Ansødsstenen ved denne Lov, var det, at man her vilde vige bort fra